

עפ"ת 47903/10/19 - נסים אטרקצי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 47903-10-19 נסים אטרקצי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יואל עדן
המערער:	נסים אטרקצי
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר הדין של בית המשפט לענייני תעבורה באשדוד בתת"ע 3406-05-16.

המבקש ביקש להישפט בגין דו"ח על עבירה שביצע ביום 26.10.18, של אי ציות לאור אדם ברמזור בכיוון נסיעתו, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ובעקבות בקשתו הוגש כתב אישום והמבקש הוזמן להתייצב לדיון הקבוע ליום 19.6.19.

המבקש לא התייצב לדיון, הורשע בעבירה המיוחסת לו, ונדון לעונש הכולל קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר כנגדו, פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 יום, ופסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים, למשך שנתיים. הנימוקים לגזר הדין ציינו קיומו של סיכון, וקיומו של עבר מכביד הכולל 167 הרשעות.

ביום 7.7.19 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין, הוגשה תגובה של המשיבה, וביום 24.7.19 נדחתה הבקשה לביטול פסק הדין, בהחלטה מנומקת ומפורטת.

ביום 7.8.19 הוגשה ע"י המבקש בקשה נוספת לביטול פסק הדין, וביום 8.8.19 ניתנה החלטה לפיה "אין המפורט בבקשה החוזרת כדי לשנות ההחלטה מיום 24.7.19".

המבקש הגיש בקשה נוספת, שלישית, ביום 10.9.19, לביטול פסק הדין וקביעת דיון, וביום 12.9.19 ניתנה החלטה נוספת לפיה אין המפורט בבקשה הנוספת כדי לשנות מההחלטות הקודמות.

ביום 29.10.19 הוגש ערעור על גזר הדין של בית המשפט לענייני תעבורה, ויחד עימו בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

בהחלטה מיום 30.10.19 התבקשה תגובת המשיבה, וזאת בכל הנוגע לבקשה להארכת מועד בלבד.

הוגשה תגובת המשיבה, במסגרתה היא מתנגדת לבקשה ומפרטת את השתלשלות העניינים.

2. לאחר שעיינתי בפסק הדין, בבקשות ובהחלטות בבית משפט קמא, בהודעת הערעור ובבקשה להארכת מועד, בנספחים ובתגובת המשיבה, באתי למסקנה כי דין הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור להידחות.

ייאמר תחילה, כי אין מחלוקת על עצם ידיעת המבקש דבר מועד הדיון שנקבע בעניינו, ואשר אליו לא התייצב, והוא מאשר כי ידע על המועד, אך טען בבקשה שהגיש לבית משפט קמא, כי הזימון לבית המשפט נרשם אצלו במקום העבודה ונשכח ממנו.

המבקש טוען כי נבצר ממנו להופיע לאותו דיון מכמה טעמים מצטברים, הוא בן 60, נכה 80% ומוגבל בתנועה ונפצע בתאונת עבודה ביום 28.10.18, ומאז ועד היום מצוי בחופש מחלה, ובמועדים הרלבנטיים היה מצוי בהליכים רפואיים שונים ובחופשת מחלה, ובנוסף מעדה רעייתו בסוף חודש מאי 2019, שברה את עצם הירך ונותרה מרותקת למיטתה עד ליום 27.6.19 מועד בו עברה ניתוח להחלפת עצם הירך, ולמרות שהוא עצמו נכה היה עליו לסעוד את רעייתו.

המבקש מוסיף כי בנו עבר ניתוח בחודש מרס 2019, לא התאושש כראוי והשיקום בגין הניתוח הוא 6 חודשים, ונטען כי שרשרת מקרים טרגיים גרמו לכך שלא הצליח להגיע לדיון בעניינו.

ביחס למועד להגשת הערעור, נטען כי המבקש אינו משפטן או עו"ד, נטול השכלה משפטית, וסבר בתום לב כי יש לספור את המועד מהמועד בו ניתנה החלטת בית משפט קמא בבקשה לביטול גזר דין, דבר אשר התברר כמוטעה, ומוסיף כי בשים לב לפגרה ולפגרת סוכות, האיחור אינו מהותי, והמבקש מבקש להתחשב בכך כי סבר בתום לב ובטעות כי בקשותיו לביטול גזר הדין מאריכות את המועד להגשת ערעור, דבר אשר התברר לו כטעות.

3. בתגובתה מתנגדת המשיבה לבקשה מטעמי סופיות הדיון ומטעמים מהותיים. נטען כי רק לאחר שניסה המבקש שלוש פעמים וקיבל סירוב פעם אחר פעם, וגם אז לא טרח להוכיח את טענות הגנתו, הגיש המבקש בקשת ערעור ולאחריה בקשה להארכת מועד.

נטען כי על המבקש היה להגיש ערעור תוך 45 ימים מיום פסק הדין, והיות והגיש בקשה לביטול פסק הדין אשר נדחתה, לכל היותר ניתן למנות את המועד להגשת הערעור מאז ההחלטה הראשונה.

נטען כי בקשות חוזרות ונשנות מטעם המבקש אינן עומדות בתכלית סופיות הדיון, המבקש איחר איחור רב של כחודשיים מתום המועד האחרון להגשת ערעור אם נמנה זאת מדחיית בקשתו הראשונה לביטול פסק הדין, ומטעם זה יש לדחות את הבקשה, ומעבר לכך גם לגופם של דברים אין לקבל את הבקשה.

נטען כי שכחה של מועד דיון לבדה, אף אם ארעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון, וכי המבקש לא הציג באף אחת מבקשותיו ראיה בנוגע לטענותיו.

מכל האמור, עותרת המשיבה לדחות את הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור.

4. על פי סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התקופה להגשת ערעור היא 45 ימים, וסעיף 201 מסמך את בית המשפט להאריך את המועד להגשתו.

על המבקש הארכת מועד להציב טעם ממשי המניח את הדעת, ויש לבחון במסגרת השיקולים להארכת המועד את משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי.

ר' לעניין זה ע"פ 4556/15 ויליאם חישיבון נ' מ"י (8.7.2015), בו אזכורים של ע"פ 2585/10 נגר נ' מ"י (13.4.2010), ופסיקה נוספת, ונפסק כדלקמן:

"אשר לבקשה להארכת מועד להגשת ערעור, זו מתייחסת לפסק הדין של בית משפט השלום שניתן כ- 20 חודשים קודם לכן. כידוע, משתמה התקופה בת 45 הימים שנקבעה בחוק להגשת ערעור, הפך פסק דינו של בית משפט השלום בעניינו של המערער לחלוט, אף אם לא נוצלה זכות הערעור. אמנם סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מסמך את בית המשפט להאריך את המועד להגשת ערעור, ואולם - "בית משפט זה חזר וקבע כי על המבקש הארכת מועד להציג טעם ממשי המניח את הדעת... בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול לעניין הארכת המועד נמנים משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי" (ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010))."

בעניינו, המדובר באיחור של כחודשיים.

בנימוק של אי ידיעת המועד לספירת מניין הימים אין כדי להביא למתן אורכה. תחת הגשת ערעור, בחר המבקש להגיש, שוב ושוב, בקשות נוספות לבית משפט קמא, והאיחור הינו איחור מהותי.

בע"פ 6606/07 אילן מזרחי נ' מ"י (30.8.2007), הוגשה הבקשה להארכת המועד להגשת ערעור באיחור של כחודש וחצי, והערעור על ההחלטה אשר דחתה את הבקשה להארכת המועד נדחה, לאחר שנבחנו גם סיכויי הערעור ונקבע כי אינם גבוהים.

בעניינו, מדובר באיחור רב יותר מזה האמור בע"פ 6606/07 כאמור לעיל, ובנוסף, סיכויי ההליך העיקרי, שהוא ערעור על פסק הדין שניתן בהעדר המבקש, נמוכים ביותר.

בהחלטה המפורטת מיום 24.7.19 פירט בית המשפט קמא את השתלשלות העניינים, ודחה את הטענה המסתמכת על נימוקים רפואיים, לאור כך שהמסמכים הרפואיים מלמדים כי למבקש היו בדיקות שונות אך לא ביום הדיון, ולאור כך שהמבקש מאשר כי שכח ממועד הדיון. בית המשפט קמא הפנה לפסיקה בעניין זה אשר קבעה כי שכחה או טעות אף אם נעשו בתום לב, לא הוכרו כצידוק לאי התייצבות לדיון.

עוד התייחס בית משפט קמא לטענות שהועלו לגופו של עניין, על כי המבקש אוחז בתצלום של הצומת אשר לטענתו יכול לסתור את טענת השוטר, והוא מבקש לצפות את הסרט שבתיק הראיות, ונקבע כי המבקש יכול היה לעיין בחומר הראיות בתיק התביעה, בתיאום עם משרדי התביעה. מכל האמור נקבע כי אין במפורט בבקשה כדי להוות הגנה לגופו של עניין, וגם לא צורפה כל אסמכתא או ראיה אשר יש בה פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

עוד נקבע כי העונש שהוטל נוטה לקולא, בשים לב לסוג העבירה, חומרת העבירה, ונסיבות מבצע העבירה, ונלקח בחשבון עברו המכביד של המבקש הכולל 167 הרשעות קודמות.

סבורני כי החלטת בית המשפט קמא מיישמת כראוי את ההלכות אשר נפסקו ביחס לשיקולים הרלבנטיים בבקשות לביטול פסקי דין שניתנו בהעדר.

משכך, ולאור הטענות שהועלו בבקשות לביטול פסק הדין, הרי שהסיכויים בערעור נמוכים ביותר.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) קובע כי בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהעדר נאשם אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות, או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. אף אחת מהחלופות בסעיף 130(ח) אינה מתקיימת במקרה זה.

אין מדובר בסיבה מוצדקת. טענה לשכחה אינה עילה המצדיקה ביטול פסק דין. ר' לעניין זה ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מ"י, פ"ד לט(3) 279, בעמ' 280, שם נפסק כי: **"מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו"**.

אין כל טענה של ממש, או ראיה, אשר יכולה להביא למסקנה בדבר עיוות דין או חשש לו. המבקש יכול היה, משך הזמן הרב אשר חלף ממועד ביצוע העבירה עד למועד שנקבע לדיון, לפעול כדי לעיין בחומר חקירה, או בכל תצלום שהוא טוען לו.

המבקש טוען טענות כלליות, ואין בכך כדי להקים חשש לעיוות דין.

הענישה אשר הוטלה במסגרת גזר הדין מתונה, בשים לב לכך שמדובר במי אשר לחובתו 165 הרשעות עבירות תעבורה (כך על פי המוצג ת/1 שהוגש בבית משפט קמא, ויצוין כי בית משפט קמא קבע כי מדובר ב- 167 הרשעות קודמות).

יש לציין כי ההרשעות הקודמות כוללות גם עבירות אשר אינן טכניות גרידא, ובהינתן עבר תעבורתי מכביד זה, הרי שמדובר בענישה מתונה ומקלה.

בטענה שהעלה המבקש בבקשה השלישית שהגיש לביטול פסק הדין על כי ברישום תעבורתי הרשעות קודמות אשר ברובן לא הוא העבריין אלא נהגים שעבדו אצלו בעבר, אין ממש. הרישום התעבורתי הוא הראיה לביצוע העבירות, ועל פיו מדובר בעבירות שנעברו המבקש.

5. לאור כל האמור, לא מתקיים נימוק אשר יש בו כדי להצדיק הארכת מועד להגשת הערעור.

המבקש לא העלה נימוקים אשר יש בהם כדי להצדיק את אי ההתייבבות, או את אי הגשת הערעור במועד. המערער מבקש להישפט, יודע על מועד הדיון, אינו מגיש בקשת דחיה, אינו מתייבב לדיון, מגיש בקשות לביטול פסק הדין, אשר נדחות, וגם את הערעור אינו מגיש במועד. לצד היעדר נימוק ראוי לאי הגשת הערעור במועד, אין חשש לעיוות דין, וסיכויי הערעור נמוכים ביותר.

לפיכך, הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נדחית, ולאור זאת נדחה גם הערעור אשר הוגש יחד עם הבקשה.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תש"פ, 21 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.